

Гоп! Гоп! Діти- молодята!

Леонід Глібов

«Гоп! Гоп! Діти-молодята!
І дівчата, і хлоп'ята!
Годі бігать і скакать:
Буду загадку казать:
Як була я молодою,
Грала в хрещика з весною
І між квітками росла,
Зеленіла і цвіла.
Добрі люди доглядали,
Шанували, поливали,
Щоб жила краса моя,
Щоб доладна я була.
Як підкрадеться до мене
Те бадиллячко зелене,
Чи бур'ян, чи лобода,—
Через мене всім біда.
Всіх од мене проганяють,
Через тин перекидають,
Щоб нічого не росло,
Щоб пристріту не було.
Як великою вже стала,
Я сім плахт поначіпляла,
Довгі кісоньки взяла
У віночок заплела.
Куди треба, помандрую,
Скрізь і днюю, і ночую,
Світ увесь я обійшла
І на ярмарку була.
І нема того обіда,
Чи у пана, чи у жида,
Щоб і я там не була
І не їла, й не пила.
Тільки я сердита зроду:
Хто задивиться на вроду

Чи сунеться цілувать —
Буде сльози проливать.
Діти-квіти, виростаєте
І мене ви розгадайте!
Прилетить веселий час —
Поцілую дуже вас».

Діти думали-гадали
І ніяк не розібрали.
В мою хатоньку прийшли,
На печі мене знайшли.
«Ой дідусю, не вгадали,—
Діти разом закричали,—
Годі в просі гріться, спать,
Поможи нам розгадать!
Осьде пряничок чудовий,
Неабиякий — медовий.
Бач — і самі не їмо,
А тобі віддаємо!»
Взяв я пряничок, дивлюся
І оближуюсь, сміюся...
«Не вгадали ви? Ото!
То ж *цибуля*, більш ніхто!»
Здивувались дуже діти:
«Тьху, погана!.. Так верни ти...»
А я пряник гам та гам —
«Вибачайте, не віддам!»